

Troost

Een lange stoet van duiders voor en na de Amerikaanse presidentsverkiezing. En weer hadden ze gelijk, ook al verandert dat niks aan de realiteit. Ook ik probeer hoop, vrees en verbijstering samen te brengen in een kloppend verhaal dat niet eindigt in een paradijs of hel op aarde. Ik geloof nog in een democratie van geven en nemen, van botsen en herstellen, van tandenknarsen en weer verzoenen, zonder geweld.

De vogels en mollen in mijn tuin gaan gewoon door met te doen wat ze gisteren ook deden zonder besef van de klimaatcrisis, zonder weet van de afspraken die wij niet maken om hun leefmilieu te beschermen, laat staan verbeteren.



In mijn militaire dienst begon de dag altijd met het ochtendappel; kijken of we er allemaal nog waren, even disciplineren door te marcheren, en instructies ontvangen voor de komende dag. Ik putte troost uit het gras van de appelplaats: het lag er, net als gisteren, en maalde niet om het schreeuwen van de sergeant, waar zou ik me dan druk om maken?

Sinds kort zit ik voor een uur of twee de leerlingen van een middelbare school te observeren als surveillant bij toetsen en examens. Een paar dagen per week en dat vijf keer per jaar. Dan kunnen de docenten hun tijd nuttig besteden en het houdt de oudjes van de straat. Intussen denk ik aan hun toekomst waarvoor ze nu in de stress zitten. Zo'n andere wereld, bizar.

Voor mezelf kan ik vrede hebben met deze uitslag maar als ik denk aan de toekomst van deze jongeren en mijn kleinkinderen, dan voel ik woede, onmacht en angst; ik weet niet wat, maar geen blijdschap zoals bij de Trump-aanhangers.

De toets maatschappijleer gaat nu over de rechtsstaat: actueler dan ooit. De toets kunstgeschiedenis ging over de middeleeuwen en de verbeelding van het laatste oordeel: hel, hemel en vagevuur. Wat komt hierna en kunnen we de uitkomst nog beïnvloeden? Vroeger konden we op Allerzielen nog aflaten verdienen voor de mensen in het voorgeborchte of het vagevuur, terwijl de artsen op de spoedeisende hulp de stervenden voor de poorten van de hel of de hemel proberen weg te sleuren, afhankelijk van waar ze naar op weg waren. Wat kunnen wij nu nog doen om deze kids en onze kleinkinderen een betere toekomst te geven, een betere wereld na te laten.

Ik kijk naar buiten, naar de vogels, het gras en de molshopen.

Evert Ruiters